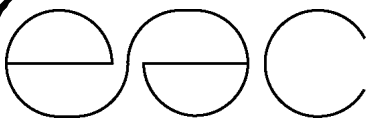

eac

Expat-Art Center / EA C

Wystawa majaca miejsce wszedzie, zawsze, ze wszystkimi.

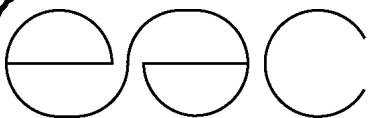
EAC ma miejsce gdy galerie danej instytucji sztuki sa zamkniete, nieczynne. Dotyczy to czasu od momentu zamknienia i rozpoczecia demontazu poprzedniej wystawy do poczatku nastepnej wystawy. Moze to rowniez dotyczyc momentow gdy instytucja jest nieczynna z powodu remontu, z przyczyn finansowych lub innego powodu.

EAC posiada wszystkie parametry wystawy z wyjatkiem parametru przestrzeni. Przestrzen zamienia sie w jej brak. Ten model kuratorski staje sie rownoczesnie wystawa w pewnym momencie czasu oraz wystawa o pewnym momencie w czasie, usytuowana w przestrzeni pomiedzy, w miedzy czasie, w miedzy-przestrzeni, pomiedzy wystawami i ruznymi miejscami do ktorych podrzuje.

Praca Iana Wilsona 'Miala miejsce dyskusja' dobrze ilustruje ta schizme. Ta przestrzen – szczelina pomiedzy wystawa a czasem jest rezultatem przeszlych dyskusji bioracych pod uwage ruzne kontinua takie jak dyskusje pomiedzy dwoma sasiadujacymi w czasie wystawami majace miejsce w tej chwilowej przerwie 'pomiedzy' oraz przeszle dyskusje w karierze artystycznej Wilsona, ktorzy w 1967 roku obral dyskusje jako forme swojej pracy. Ta przestrzen 'pomiedzy' staje sie spoleczna i demokratyczna szczelina produkcji artystycznej wprowadzajac zarazem moment wspolistnienia, wspolzycia w zimnych warunkach ekonomii.

EAC rozwaza nie tylko zwyczajowy, sztywny kalendarz wystaw danej instytucji (widoczny z wewnatrz wystawy) lecz caly system stworzony przez wielosc instytucji sztuki (obserwowalny z zewnatrz). EAC jest jednoczesnie negatywem kalendarza wystaw danej instytucji, jak i geometrycznie postepujaca akumulacja wczesniej nie uzywanego czasu.

By uzyc tytulowi pracy Shimabuku: 'Exhibition like Moon', EAC jest wystawa, ktorej rozwój przypomina droge ksiezycy. Odzwierciedlajac nasze empiryczne przekonanie, ze nastepnej nocy rowniez ujrzymy ksiezyc, wystawa ta, podrzujac do ruznych miejsc staje sie wystawa majaca miejsce wszedzie, zawsze, ze

wszystkimi ludźmi. Z takim charakterem wystawy dobrze koresponduje praca Briana Eno – dzieło auto-generatywne, podróżujące po świecie.

Ze względu na fakt, iż EAC jest wystawa samowystarczalna i generatywna, prezentująca model rozwijający się w postępie geometrycznym, rezultat jest łatwo rozpoznawalny. W każdym kolejnym miejscu, w którym wystawa jest pokazywana, pierwsza strona lokalnej gazety zostanie pozbawiona treści, całkowicie opróżniona. Bez zmian pozostanie jedynie data wydania gazety, będąca jednocześnie dniem rozpoczęcia wystawy, oraz nazwa miasta, w którym gazeta jest drukowana będąca jednocześnie nazwą miejsca, w którym odbywa się dana wystawa. Podczas gdy Pierre Huyghe modeluje swą pracę na 'ruinach' poprzedniej wystawy oraz parametrach definiujących EAC – czasie i przestrzeni, Ben Kinmont pozostawia instytucji sztuki jedynie ślad wydarzenia, które miało miejsce. Widzowie mają możliwość zamówienia i otrzymania fotografii wydarzenia, które odtwarzane jest w każdej instytucji, w której wystawa jest pokazywana. Ostatecznie jedynie akumulacja okładek gazet – plakatów Pierre'a Huyghe'a oraz kumulacyjna publikacja koordynowana przez Kinmonta ujawniają czas i miejsce konstytuujące tę wystawę.

Podjmując kwestie monochromu – znak i motyw – Olivier Mosset rozważa malarstwo w sytuacji wykluczającej je. Podobnie Didier Marcel, składając razem dwa krzesła stworzył model odzwierciedlający sytuację braku przestrzeni w zamkniętej instytucji. Claude Lévêque w pracy 'Elise van Elise' stworzył czynnik wiążący, jednoczący wystawę. Ekonomia użytych przez niego środków wyrazu kreuje sztuczne odtworzenie przestrzeni.

Powoli pekająca szyba Dana Walsh'a poprzez swoje stopniowe rozpadywanie się w czasie trwania wystawy umożliwia i podkreśla jednocześnie swoje istnienie. Poprzez swoją przezroczystość i delikatność ilustruje chwiejność, nietrwałość i delikatność wystawy definiowanej przez dwa momenty w czasie.

Mathieu Copeland

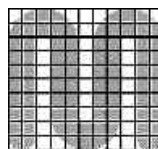
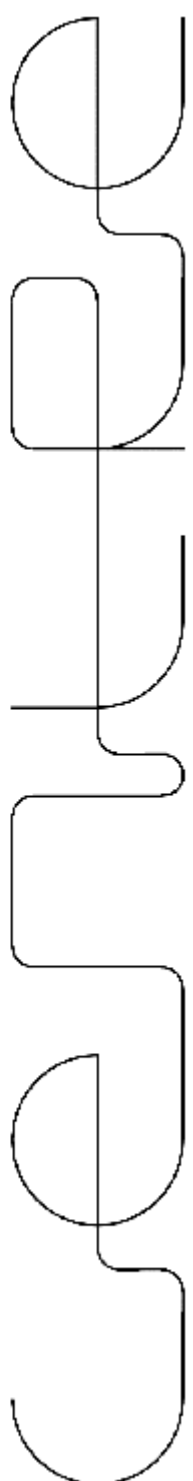
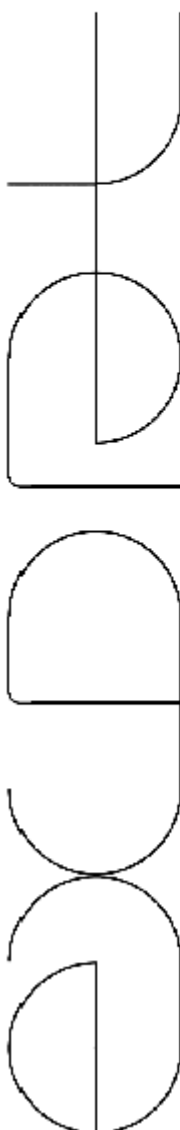
Wystawa z udziałem
Briana Eno
Pierre'a Huyghe'a
Bena Kinmonta
Claude'a Lévêque'a
Didier Marcela
Oliviera Mosset
Shimabuku
Dana Walsha
Iana Wilsona

autorstwa
Mathieu Copelanda

współpraca kuratorska
Agnieszka Kurant

museeartcontemporainlyon

Muzeum Sztuki, łódź